

med megen Interesse har læst de Lovudkast, som ere indbragte af den ærede Forslagsstiller, og jeg har med Glæde hørt det oplysende Foredrag, som han idag har holdt. Jeg har tænkt mig, og det forekom mig ogsaa at finde sin Bekræftelse ved Slutningen af hans Udtalelse, at hans Niemed med Indbringelsen af disse Udcast i dette Dieblik navnlig har været det, at bringe en Diskussion igang, der maatte kunne gjenoplive Interessesen for Nævningeinstituttet. Det er jo vistnok Tilfældet, at dette Institut ikke nu kan siges at være Gjenstand for almindelig Deeltagelse; jeg tvivler ikke om, at det vil blive det, men det er endnu ikke saaledes gaaet ned i Folkets Mængde, tildeels fordi det ikke endnu er tilstrækkeligt kendt af Mængden, at man jo kunde finde det rigtigt, at gjøre Sit til at udvikle og oplive Interessesen for det. Jeg har dernæst ogsaa troet, at den ærede Forslagsstiller, ved Siden af saaledes, saavel her i Salen som udenfor samme, at styrke og oplive Interessesen derfor, nærmest har havt til Niemed, at give en virksom Paastyn-delse til disse Sagers Fremme, idet det jo har været den ærede Forslagsstiller som os Andre, endogsaa før den ærede Justitsministers Foredrag, bekendt, at Regjeringen i længere Tid har været beskæftiget med at ordne den samme Materie. Derimod har jeg egentlig ikke tænkt mig, at det var den ærede Forslagsstillers Hensigt, at disse Lovforslag i Dieblirket skulde endelig gennemføres ved Benyttelsen af Rigsdagens Initiativ, og jeg antager, som sagt, at hans Udtalelse her idag berettiger til at troe, at det just heller ikke er det, han nærmest tilfigter.

Hvad Sagen selv angaaer, maa jeg sige, at jeg for mit Vedkommende ikke har den Betænkelse ved Nævningsinstitutionens Indførelse her i Landet, som saa ofte møder, nemlig, at vi ikke see for os de personlige Kræfter, som behøves for at kalde den tillive. Jeg mener, at man ikke skal være urolig, fordi man ikke seer omkring sig en rigelig Mængde

af Mænd, hvem Nævningehvervet med Tryghed kunde betroes, eller en rigelig Mængde af Dommere og Sagsførere, der med Rhyndighed kunde føre Institutionen ind i Livet. Hvad det Første angaaer, Nævningerne, da troer jeg i det Hele, at man overvurderer Vanskeligheden. Efter min Overbeviisning ligger Vanskeligheden ikke saameget i at finde Mænd til Nævninger; jeg troer, at der er saamegen sund Sands og almindelig Oplysning i Folket, at det ikke vil være meget vanskeligt at faae Mænd, hvem man fuldkommen kan være tjent med, til at overtage og fuldføre Nævningehvervet. Det troer jeg ikke er det Betænkelse. Derimod erkjender jeg, at Vanskeligheden er meget større med Hensyn til de juridiske Kræfter; men paa samme Tid troer jeg ikke, at det vilde kunne nytte, at udsætte Institutionens Indførelse her i Landet, indtil det rigelige Antal af juridiske Kræfter var kommet tilstede; thi efter min Mening kommer det først ved selve Institutionen. Skulle vi have Dommere og Sagsførere, som ere fuldt rustede til den ganske vist vigtige og alvorlige Gjerning, hvorom her er Tale, maae vi tilvisse forandre vor Maade at udbanne Dommere og Sagsførere paa. Det er først igjennem den nye Tingenes Tilstand, at man kan vente, at saadanne Mænd ville fremkomme i det tilstrækkelige Tal og med den fulde Paalidelighed; saadanne Mænd vil nok Institutionen selv, naar den først kommer tilstede, med Nødvendighed føre med sig. Betænkelsen med Hensyn til Institutionens Indførelse i dette Dieblik og navnlig efter Rigsdagens Initiativ ligger for mig paa andre Punkter. Den ærede Forslagsstiller har selv, da han indbragte disse Lovforslag, berørt de Betænkelse, som jeg nu har for mig, nemlig de Betænkelse, der ligge i, at vi savne forskjellige Anordninger og Indretninger, hvortil Nævningsinstitutionen skulde støtte sig og som kunne siges at være af naturlig Vigtighed for dens Tilblivelse.